

– Ще турим бас. Ако изядеш лещата, ще ти дам една шапка с жълтици.

Сварил му един голям казан с леща.

– Само че няма да сереш!

– Няма, дядо попе!

Седнал, ял, ял – цяла Вечер. Нагул се. Жълтиците били при него. Взел ботушите: „Вууу“ – срал в ботушите, напълнил ги. Взел парите, напълнил си чантата. Взел шапката, напълнил и нея с говна. Станал. През прозореца си отишъл.

Сутринта попът станал.

– Попадиўке, калфата го няма! Отиде си калфата!

– Еми, ти...

– Бързо ми дай ботушите!

Дала му ботушите.

– Хеї, много тежки, бе!

– Тежки ми. Целите са в кал!

Взел той ботушите – „шляп“ в говната.

– Дай и шапката!

Тя донесла и...

– Хеї, тая килимјавка много тежка! Тя е пълна с жълтици, ма! Сложил я на главата си – само лайна. Имал един бял кон. Качил

се: „така, така, така“ – отива да го търси. Срещнал един орач.

– Хеї!

– Какво, бе?

– Не видя ли някакъв осран човек?

– Абе, дядо попе, от теб по-осран има ли, бе?

И попът се върнал.

– Бреї, мамка му! Хем парите взе, хем целия в говна ме направи!

Станал, хвърлил се в реката, изкърпал коня. Изкърпал се и той,

станал и си отишъл.

– Попадиўке, отидоха жълтиците!

Оня си отишъл вкъщи.

– Жено, така-така работата. Накараха ме да изям един казан леща. Ама оправих го.

– Защо бе?

– И шапката напълних с говна, и ботушите – казал. – Отиде!

Досега човекът си живее.